

(สำเนา)

เลขรับ ๒๓/๒๕๖๗ วันที่ ๖ ก.พ. ๒๕๖๗
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนสามเสน เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗

เรื่อง ขออนุญาต เรื่อง ขอให้สภาผู้แทนราษฎรตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาแนวทางการลดขั้นตอน
ในการขออนุญาตใช้พื้นที่ป่าเพื่อทำประโยชน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๓ เรื่อง การเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าไม้ และขอผ่อนผันมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ในกรณีที่ปรากฏว่ายังมีส่วนราชการใดเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าไม้ก่อนได้รับอนุญาต ให้ยืนยันคำขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าไม้ ภายใน ๑๘๐ วัน นับตั้งแต่วันที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติ ประกอบกับคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ให้ขยายระยะเวลาการขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าไม้ อีก ๑๒๐ วัน ปรากฏว่ามีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวนหนึ่งได้ยื่นขออนุญาตฯ ตามห้วงระยะเวลา และมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอีกเป็นจำนวนหนึ่งที่ยังไม่ได้ยื่นคำขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าไม้และขอผ่อนผันได้ทันกำหนดระยะเวลาตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติไว้ โดยเฉพาะการเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าไม้ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ทราบว่าพื้นที่ที่เข้าทำประโยชน์เข้าข่ายเป็นพื้นที่ป่า ตามคำนิยามของพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “ป่า หมายความว่า ที่ดินที่ยังมิได้มีบุคคลได้มาตามกฎหมายที่ดิน” มีขอบเขตความหมายกว้างขวางเพียงใด และอยู่ในบังคับที่จะต้องขออนุญาต ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ หรือไม่ นั้น

พื้นที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้าทำประโยชน์ตามความเป็นจริงไม่มีสภาพเป็นป่าไม้ ไม่มีการแผ้วถาง ตัดต้นไม้ หรือทำให้ทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่ในป่าได้รับความเสียหาย เสื่อมสภาพหรือหมดสิ้นไป แต่เป็นเพียงการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เพื่อให้บริการสาธารณะในเขตหมู่บ้าน เขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งโดยสภาพเป็นเขตชุมชนที่พลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันมายาวนาน เช่น ก่อสร้างถนน การปรับปรุงถนน การก่อสร้างระบบประปาในพื้นที่สาธารณประโยชน์ สิ่งที่เป็นสาธารณูปโภคอื่นที่มีอยู่เดิม การขุดลอกแหล่งน้ำตามธรรมชาติมิให้ตื้นเขินซึ่งถือเป็นการบำรุงรักษาแหล่งน้ำสาธารณะ มิใช่เป็นการก่อสร้างใหม่ ประกอบกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) มาเป็นแนวทางประกอบการพิจารณาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมกล่าวได้ว่า พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้กำหนดบทนิยามของ “ป่า” ไว้ในมาตรา ๔ (๑) ว่าหมายความว่า ที่ดินที่ยังมิมีบุคคลใดได้มาตามประมวลกฎหมายที่ดิน จึงเป็นการกำหนดความหมายของป่า โดยถือเกณฑ์การได้มาตามประมวลกฎหมายที่ดินเป็นสำคัญ ไม่ว่าที่ดินในบริเวณนั้นจะมีทรัพยากรป่าไม้ เหลืออยู่หรือไม่ และเนื่องจากมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้บัญญัติห้ามการก่อสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า หรือกระทำการด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือ หรือครอบครองป่า

(โปรดพลิก)

ไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น โดยผลของบทบัญญัติดังกล่าว หากโครงการจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสงค์จะใช้พื้นที่ในเขตป่าต้องขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนเข้าดำเนินการ

จากปัญหาอุปสรรคดังกล่าว เป็นเหตุให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถจัดบริการสาธารณะให้ประชาชนได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากกระบวนการการดำเนินการขออนุญาตและการพิจารณาอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่า มีความยุ่งยาก ซับซ้อน และใช้ระยะเวลานาน จึงไม่สามารถแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนตามคำร้องขอได้ จึงทำให้ประชาชนไม่ได้รับการบริการ การแก้ไขปัญหาย่างทันต่อเวลา ทำให้เสียโอกาส เกิดความไม่พึงพอใจในการให้บริการของภาครัฐ เกิดความไม่แน่นอนในการใช้ประโยชน์ และอาจทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้เข้าใช้ประโยชน์ในการจัดบริการสาธารณะ ต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย อีกทั้งไม่สามารถตอบสนองความต้องการด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ได้อย่างสมดุล ขาดกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุญาตให้ใช้ประโยชน์และขาดการยอมรับของประชาชนในพื้นที่ส่งผลนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้ง เช่น การให้ใช้พื้นที่สาธารณประโยชน์ที่ประชาชนใช้ร่วมกันในการดำเนินการโครงการต่าง ๆ ไม่มีกฎหมายที่ให้อำนาจในการใช้ดุลพินิจกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าเพื่อพิจารณาถึงสถานการณ์เฉพาะเรื่อง เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและรวดเร็วเพื่อให้ดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปัญหาการขาดหน่วยงานกลางที่มีอำนาจในการจัดทำและดูแลการเข้าทำประโยชน์จากพื้นที่ป่า ขาดการบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานผู้เข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่ากับกรมป่าไม้

ดังนั้น จึงขอเสนอญัตติดังกล่าวมาเพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาแนวทางการลดขั้นตอนในการขออนุญาตใช้พื้นที่ป่าเพื่อทำประโยชน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๔๙ ส่วนเหตุผลและรายละเอียดจะชี้แจงในที่ประชุมสภาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) ภาคภูมิ บุลย์ประมุข ผู้เสนอ
(นายภาคภูมิ บุลย์ประมุข)
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคพลังประชาชน

ผู้รับรอง (ญัตติ เรื่อง ขอให้สภาผู้แทนราษฎรตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาแนวทางการลดขั้นตอนในการขออนุญาตใช้พื้นที่ป่าเพื่อทำประโยชน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)

๑. นายอรรถกร ศิริลัทธยากร	๒. นายอัคร ทองใจสด
๓. นายศุภโชค ศรีสุขจร	๔. นายวิริยะ ทองผา
๕. นายกระแสร์ ตระกูลพรพงศ์	๖. นายสะถิระ เผือกประพันธุ์
๗. นายทวี สุระบาล	๘. นายสุธรรม จริตงาม
๙. นางสาวกาญจนา จังหวะ	๑๐. นายฉกาจ พัฒนกิจวิบูลย์
๑๑. นางวันเพ็ญ พร้อมพัฒน์	๑๒. นายปกรณ์ จีนาคำ
๑๓. นายชัยมงคล ไชยรบ	๑๔. นางสาวพิมพ์พร พรพฤติพันธุ์
๑๕. นายจำลอง ภูวนาทา	๑๖. นางรัชณี พลเชื้อ
๑๗. นายปริญญา ฤกษ์หร่าย	๑๘. นางบุญยิ่ง นิติกาญจนา
๑๙. นายอนันต์ ผลอำนวย	๒๐. นายศรัณย์ ทิมสุวรรณ

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวสายพินธุ์ จาตุรภัทร์)

วิทยาการเชี่ยวชาญ

กลุ่มงานระเบียบวาระ สำนักงานการประชุม

นางมณิศรา เทพหัสดิน ณ อยุธยา/เจ้าของเรื่อง
กลุ่มงานพระราชบัญญัติและญัตติ ๒
นางสาวณัฐธา อนุสรานนท์/พิมพ์
นางภัทราพร กล่อมเสนาะ/ทาน
นางสาวธัชชนนธ์ เหมะจันทร์/ตรวจ